

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 407/2024-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED]

[REDACTED],
a [REDACTED]

[REDACTED], zastúpených Advokátska kancelária Mandzák a spol., s.r.o., Zámocká 5, Bratislava, a PARA advokáti, s.r.o., Gagarinova 10/A, Bratislava, proti postupu Špecializovaného trestného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4T/5/2024 v súvislosti s nariadením hlavného pojednávania po podaní obžaloby takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľov

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 11. júla 2024 domáhajú vyslovenia porušenia základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a čl. 47 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom špecializovaného trestného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4T/5/2024 v súvislosti s nariadením hlavného pojednávania po podaní obžaloby.

2. Z obsahu sťažovateľmi podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že rozsudkom špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-4T/36/2018 z 25. septembra 2020 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3To/3/2021 zo 7. júla 2021 boli sťažovatelia uznaní za vinných zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a z iných, za čo im bol uložený úhrnný trest odňatia slobody na doživotie. Na podklade rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) Krátky proti Slovensku

z 15. 2. 2024, sťažnosť č. 35025/20, v ktorom EŠLP konštatoval porušenie práva sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na prezumpciu nevinu podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru, najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 1Tdov/7/2023 z 28. februára 2024 zrušil rozsudok špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-4T/36/2018 z 25. septembra 2020 a svoje uznesenie sp. zn. 3To/3/2021 zo 7. júla 2021 a sťažovateľov vzal do väzby. Na podklade rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1Tdov/7/2023 z 28. februára 2024 došlo k opätovnému prejednaniu trestnej veci sťažovateľov na podklade pôvodných obžalôb prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VII/1Gv 173/16/1000-592 z 29. októbra 2018 a obžaloby č. k. VII/1Gv 45/19/1000-92 z 21. decembra 2023, v rámci ktorého sa na špecializovanom trestnom súde konalo 15. apríla 2024 verejné zasadnutie. K nariadeniu verejného zasadnutia došlo z dôvodu procesného postupu predsedníčky senátu, ktorá mienila posúdiť dôvodnosť podaných obžalôb a zákonnosť predloženého dôkazného materiálu. Sťažovatelia na verejnom zasadnutí konanom 15. apríla 2024 vzniesli námietku zaujatosti proti predsedníčke senátu špecializovaného trestného súdu, v dôsledku čoho bolo verejné zasadnutie odročené na neurčito. O vznesenej námietke zaujatosti rozhodol najvyšší súd pod sp. zn. 1Tost/17/2024 z 24. apríla 2024 vylúčením predsedníčky senátu špecializovaného trestného súdu. K trestnej veci sťažovateľov vedenej pod sp. zn. 4T/5/2024 bola uznesením špecializovaného trestného súdu sp. zn. 4T/5/2024 zo 16. mája 2024 pripojená na spoločné konanie ďalšia trestná vec sťažovateľov vedená pod sp. zn. 18T/10/2023. Z dôvodu vylúčenia pôvodnej predsedníčky senátu špecializovaného trestného súdu z napadnutého konania bol do trestnej veci sťažovateľov pridelený nový člen senátu a nový predseda senátu nariadil v napadnutom konaní hlavné pojednávanie a určil jeho termíny, o čom sa sťažovatelia dozvedeli 20. mája 2024, keď im bolo doručené písomné predvolanie na hlavné pojednávanie.

3. Sťažovatelia odvodzujú porušenie už označených práv z procesného postupu špecializovaného trestného súdu v napadnutom konaní, keď (i) nový predseda senátu oproti pôvodnej predsedníčke senátu nepokračoval v odročenom termíne verejného zasadnutia, ktoré nevykonal vôbec (z dôvodov, pre ktoré tak mienila podľa sťažovateľov postupovať pôvodná predsedníčka senátu), a (ii) nový predseda senátu špecializovaného trestného súdu nepostupoval v napadnutom konaní podľa novej právnej úpravy § 244 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku a nerozhodol o prijatí obžaloby, čím im tak v sekundárnej rovine uprel aj právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a čl. 47 ods. 1 charty z dôvodu zákonnej možnosti podania opravného prostriedku proti rozhodnutiu o prijatí obžaloby podľa § 244 ods. 3 Trestného poriadku. Predseda senátu špecializovaného trestného súdu tak postupoval aj napriek obligatórne určenej zákonnej povinnosti vyplývajúcej z § 244 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku, ako aj sťažovateľmi v zákonnej lehote doručeným výhradám k priebehu prípravného konania, v ktorom došlo/malo dôjsť k zásadnému porušeniu ich práva na obhajobu a nezákonne poskytnutým výhodám spolupracujúcim osobám.

4. Sťažovatelia považujú postup predsedu senátu špecializovaného trestného súdu v napadnutom konaní za „nielen nezákonný, ale aj nepredvídateľný, t.j. porušujúci princíp právnej istoty. Predseda senátu totiž síce nariadil termíny hlavného pojednávania, avšak v zmysle ustanovenia § 244 ods. 1 písm. k) Tr.por. nerozhodol o prijatí obžaloby, v ktorom bolo potrebné odôvodniť nesplnenie podmienok pre postup podľa § 244 ods. 1 písm. h) Tr.por. (odmietnutie obžaloby)“. Sťažovatelia sú presvedčení, že „zákonný postup v ich trestnej veci vyžadoval (a pôvodná predsedníčka senátu JUDr. Ružena SABOVÁ tak postupovala), ešte pred nariadením hlavného pojednávania, teda pred prijatím obžaloby nariadiť verejné zasadnutie, ktorého výsledkom by bolo

vysporiadanie sa so všetkými relevantnými námietkami obhajoby a vydanie rozhodnutia o odmietnutí alebo prijatí obžaloby podľa § 244 ods. 1 písm. h) alebo písm. k) Tr.por.“.

5. V petite podanej ústavnej sťažnosti sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo obhajovať sa osobne alebo prostredníctvom obhajcu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 47 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie postupom Špecializovaného trestného súdu v konaní vedenom pod sp.zn. 4T/5/2024 a jeho rozhodnutím sp.zn. 4T/5/2024, ktorým nariadil hlavné pojednávanie porušené bolo.

2. Rozhodnutie Špecializovaného trestného súdu sp.zn. 4T/5/2024, ktorým bolo nariadené hlavné pojednávanie sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadostučinenie každému v sume 5.000,-€, ktorú im je povinný zaplatiť Špecializovaný trestný súd. to všetko do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Špecializovaný trestný súd je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ]... [REDAKOVANÉ]... trovy právneho zastúpenia...“

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľov spočíva primárne v nesúhlase s postupom predsedu senátu špecializovaného trestného súdu v napadnutom konaní, ktorý nevydal rozhodnutie o prijatí alebo odmietnutí obžalôb podaných na sťažovateľov podľa § 244 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku, čím konal nielen v rozpore so zákonnou úpravou a svojou zákonnou povinnosťou, ale v primárnej rovine porušil ich základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a derivátne ich základné právo na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru a právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a čl. 47 ods. 1 charty. V sekundárnej rovine sťažovatelia za súčasného namietania porušenia rovnakých práv atakujú postup predsedu senátu špecializovaného trestného súdu, ktorý nariadil v napadnutom konaní hlavné pojednávanie a určil jeho termíny. Tento postup je rozporný s postupom predošlej predsedníčky senátu špecializovaného trestného súdu, ktorá nariadila verejné zasadnutie na predbežné prejednanie obžalôb podaných na sťažovateľov.

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

9. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.1. K právomoci ústavného súdu všeobecne:

10. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Koncepcia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

13. Právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

14. Ústavná sťažnosť nemá byť podávaná z dôvodu „procesnej opatrnosti či nedotknuteľnosti“ fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ale až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchrannej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hroziacej ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci.

15. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu deľby moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

II.2. Posúdenie vecí:

16. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov.

17. V súvislosti s uplatňovaním princípu subsidiarity ústavný súd pri posudzovaní namietaného porušenia označených práv sťažovateľov v prebiehajúcom trestnom konaní vo svojej judikatúre vychádza z právneho názoru, že trestné konanie od svojho začiatku až po jeho koniec je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií na ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietať pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (napr. III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, I. ÚS 314/09). Ústavný súd teda zastáva názor, že nie je iba jeho povinnosťou ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Túto povinnosť majú napr. všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti (III. ÚS 79/02), prípadne iné orgány verejnej moci na to určené.

18. Záonné predpoklady na ochranu základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcej z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy v priebehu trestného konania vytvárajú príslušné ustanovenia Trestného poriadku. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku sa prieskumná právomoc odvolacieho súdu vzťahuje nielen na zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ale aj na správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Podľa § 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku

predchádzali, najmä preto, lebo boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie vecí alebo právo obhajoby, čomu v kontexte námietok sťažovateľov v prípade ich neúspechu v odvolacom konaní zodpovedá dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

19. Ústavný súd teda v obdobných prípadoch opakovane zdôraznil, že ústavné súdnictvo a právomoc ústavného súdu sú vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, v ktorých protiústavnosť nemožno napraviť iným spôsobom, teda predovšetkým procesnými prostriedkami vyplývajúcimi z príslušných právnych noriem. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietať pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, I. ÚS 314/09).

20. Predostretú, už ustálenú rozhodovaciu prax ústavný súd rekapituloval aj vo svojom náleze sp. zn. IV. ÚS 212/2022 z 28. júna 2022 publikovanom v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 31/2022, v ktorom opakovane prízvukoval, že „Možné porušenie základného práva na inú právnu ochranu, ktoré patrí obvinenému v predsúdnom trestnom konaní (ako aj porušenie s dotknutým právom ostatných vecne súvisiacich základných práv), je v reťazci subsidiarity preskúmané (okrem samotného predsúdneho konania, kde je jeho garantom prokurátor) prostredníctvom korekčných procesných mechanizmov v súdnom konaní (teda využitím práva na súdnu ochranu), keď k uznaniu viny zo spáchania trestného činu môže dôjsť len súdom. Taká právomoc predchádza právomoci ústavného súdu s určitými výnimkami odňatia osobnej slobody väzbou, prípadne generálneho majetkovo-invazívneho opatrenia (zaistenie majetku obvineného), resp. prieskumu porušenia základných práv rozhodnutiami a opatreniami v trestnom konaní proti osobám, ktoré nie sú v tomto konaní obvinenými (ani v naostatok uvedenom prípade by však prieskum ústavného súdu zásadne nemal zasahovať do podstaty vzneseného obvinenia, o ktorom dosiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté, resp. neboli vyčerpané zákonné prostriedky priznané obvinenému zákonom na ochranu jeho základných práv a slobôd). Ústavný súd totiž v trestnom konaní nenahrádza procesné postavenie prokurátora, sudcu pre prípravné konanie ani všeobecného súdu v trestnoprocesnej inštančnej postupnosti rozhodovania súdov (pozri napr. aj uznesenie ústavného súdu č. k. IV. ÚS 80/2022-16 z 15. februára 2022). Procesné záruky zabezpečujúce zákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní a všeobecných súdov (prípadne ochranu pred jej porušením) pritom vyplývajú z II. časti (predsúdne konanie) tretej hlavy prvého dielu (dozor prokurátora), ako aj III. časti (súdne konanie) druhej hlavy (preskúmanie a predbežné prejednanie obžaloby), prípadne šiestej hlavy (odvolanie a konanie o ňom) alebo ôsmej hlavy (mimoriadne opravné prostriedky) Trestného poriadku.“. Tieto závery sa plne vzťahujú aj na subsidiaritu právomoci ústavného súdu vo vzťahu k touto ústavnou sťažnosťou namietanému porušeniu základných práv postupom súdu prvého stupňa, resp. predsedu senátu takého súdu.

21. Vo vzťahu k sťažovateľmi namietanému postupu predsedu senátu špecializovaného trestného súdu, ktorý nepostupoval podľa § 244 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku, ústavný súd v širších súvislostiach (relevantných bez ohľadu na zákonnú zmenu Trestného poriadku) zaujal stanovisko vo svojom uznesení sp. zn. I. ÚS 517/2022 z 27. septembra 2022 publikovanom v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 89/2022, kde konštatoval, že «Spravidla ústavný súd pri predbežnom prejednaní obžaloby síce nariadi hlavné pojednávanie, ale neurčí spôsob

a rozsah dokazovania, keďže trestné konanie stále prebieha a všeobecné sudy majú k dispozícii viaceré možnosti, ako naznačený nedostatok stranám „kompenzovať“, aby im tak umožnili plnohodnotné rozvinutie ich obhajobných práv.». K obdobnej právnej situácii došlo aj v prípade sťažovateľov, keď ústavnou sťažnosťou tvrdeným porušením procesného postupu z dôvodov, ktoré špecifikovali v podanej ústavnej sťažnosti, sa bude musieť riadne zaoberať špecializovaný trestný súd v napadnutom konaní, resp. následne oproti vzneseným námietkam inštancie nadriadený súd. Sťažovatelia teda uplatnením ich práva na obhajobu v priebehu trestného konania vedeného proti nim priamo pred špecializovaným trestným súdom v rámci konania o veci samej (o vine) a následne zákonom upraveným spôsobom aj prostredníctvom využitia opravných prostriedkov v trestnom konaní, a to formálnoprociesne aj reálne (v materiálnej rovine) majú, resp. budú mať možnosť právne účinným spôsobom namietat' porušenie svojich základných práv a slobôd pred všeobecnými súdmi (I. ÚS 236/2016, I. ÚS 517/2022).

22. Ústavný súd vo svojom už citovanom uznesení sp. zn. I. ÚS 517/2022 z 27. septembra 2022 vo vzťahu k svojmu predošlému nálezu sp. zn. IV. ÚS 49/2011 z 25. mája 2011, na ktorého závery sťažovatelia sa odvolávajú, a tak odvodzujú aj dôvodnosť nimi podanej ústavnej sťažnosti, už vysvetlil, že „toto rozhodnutie bolo ojedinelým v inak konštantnej judikatúre ústavného súdu (IV. ÚS 307/09, IV. ÚS 312/2010, IV. ÚS 153/2013) plne akceptujúcej princíp subsidiarity (porov. I. ÚS 236/2016).

23. Z uvedených dôvodov ústavný súd odmieta sťažovateľmi podanú ústavnú sťažnosť z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d), § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. augusta 2024

Libor Duľa
predseda senátu